

Борис Пастернак

Магдалина II

Суетнята празнична не спира.
Но далеч от всичко, съм дошла
и с ведро в ръце извивам с миро
твоите пречисти ходила.

Търся аз сандалите къде са
опипом, не виждам от сълзи.
Пред очите ми виси завеса –
моите разпуснати коси.

Сложих върху скута си нозете
и в сълзи окъпах ги, Христе,
и гердан от бисер ги оплете,
като в кърпа в къдрите са те.

Бъдещето виждам най-подробно,
сякаш си го спрял самият ти.
Да предсказвам вече съм способна,
че Сибила в мен се въплъти.

Тежката завеса в храма душен
ще се съдере след някой ден
и земята с тътен ще се люшне,
може би от жалост и към мен.

Докато конвойт се разтуря,
ще се разрежат околоръст.
Ще се мъчи като смерч при буря
в свода да се вдигне твоят кръст.

Просната пред свящото разпятие,
ще замра със сгърчено лице.
Колко само ще дариш с обятие –
своите разпънати ръце.

За кого е тая мъка свята,
тая мощ и тия далнини?
Колко са душите, съществата?
И реки, села и планини?

Но такава пустота пред мене

ще разтвори кръстът полетял,
че ще дораста до възкресение
в тоя страшно кратък интервал.

КРАЙ

© 1949 Борис Пастернак
© 1990 Кирил Кадийски, превод от руски

Борис Пастернак
Магдалина П, 1949

Сканиране: sir_Ivanhoe, юни 2008
Разпознаване и последна редакция: NomaD, юни 2008 г.

Публикация

Борис Пастернак. Доктор Живаго. Интерпринт, 1990

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8299>]